

ကျေးဇူးလက်ပျော်နှိမ့်နာသဝတ္ထု။

မင်္ဂလာခုတင်

အမှာ စာမဟုတ်ပါ
မင်္ဂလာခုတင်နိဒါန်း (သို့) ဝတ္ထုအဓိပ္ပာယ်

ဝတ္ထုသည် ပါဠိစကားဖြစ်သည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ - "အကြောင်းအရာ" ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုဟု နာမည်ပေးခံရသော ကျမ်း၊ စာတမ်း၊ စာအုပ်တို့ သည် တစ်စုံတစ်ခု (သို့မဟုတ်) တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အကြောင်းအရာကို ရေးသားဖော်ပြကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အကြမ်းအားဖြင့် ဝတ္ထု (၂) မျိုး (၂) စား ရှိသည်။

ပထမအမျိုးအစားမှာ အကြောင်းအရာ၊ အဖြစ်အပျက်တို့ ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖတ်ရှုသူတို့ ၏ အာရုံမပြတ်စေအောင် ဆက်တိုက်ရေးသားထားသော ဝတ္ထုမျိုး ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်မျိုးမှာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကွက်တွင် ပါဝင်သော "ဇာတ်ကောင်"တို့ ၏ စိတ်ဓာတ်၊ အကျင့်စာရိတ္တ၊ ဇာတိတို့ ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်လွင်လာအောင် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် သရုပ်ဖော်ပြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အများအားဖြင့် ယခုခေတ်ဝတ္ထုများမှာ ထိုနှစ်မျိုးနှစ်စားလုံး၌ပင် အကျုံးဝင်လေသည် ... ဟု ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း ပထမဦးဆုံး ရေးသားသော "ရတနာပုံ" ဝတ္ထုကြီး၌ ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးပါသည်။ (စာရွှန်း)

သို့သော် ယခုခေတ်၌ ဝတ္ထု (၃) မျိုး (၃) စား ဖြစ်သွားပါသည်။

အကြောင်းမူကား ထုတ်ဝေသူအကြိုက် ရေးသားပေးရသော "ဝမ်းစာ"
ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ။

စာရေးသူ

စာရေးဆရာ - ထုတ်ဝေရေးဆရာ နှစ်ပါးသွား
(သို့မဟုတ်)
မင်္ဂလာခုတင်၏ နိဒါန်း

အချို့သောလူမျိုး၏ ဦးနှောက်သည် မြေဆီမြေနှစ် အလွန်ကောင်းသော မြေပြင်နှင့် တူ၏။ ထိုသို့သောဦးနှောက်အတွင်းမှ စိတ်ကူးသစ်၊ အကြံဉာဏ်သစ်များ သည် မိုးဦးကျ မှီပြွင့်များ နှယ် အလှအယက် တိုးထွက်လာတတ်သည် ။ ဥပမာဆိုရသော် တီထွင်ပါရဂူကြီး အယ်ဒီဆင်သည် တီထွင်မှုပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ကို မှတ်ပုံတင်သွားခဲ့သည် ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ထုတ်ဝေသူသည် ထိုသို့သောလူစားမျိုး ဖြစ်သည် ။

အချို့သောလူများ ၏ စိတ်နှလုံးသည် မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးထက်ပင် ခိုင်မြဲကြံ့ခိုင်သည် ။ သူတို့ ၏ စိတ်တွင်းသို့ သန္နိဋ္ဌာန်တစ်ခုခု ဝင်ရောက်သွားပြီဆိုလျှင် မည်သည့် နည်းနှင့် မျှ ဖယ်ရှားထုတ်ပယ်၍ ရတော့မည်မဟုတ်။ အာဇာနည်သူရဲကောင်းများ သည် ထိုသို့သော "တစ်ချောင်းတည်းသောစိတ်"ဖြင့် မိမိတို့ နိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးကို ရယူပေးခဲ့ကြသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ ထုတ်ဝေသူသည် ထိုသို့သောလူစားမျိုး ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ၏ ထုတ်ဝေသူသည် အယ်ဒီဆင်ကြီးကဲ့သို့ ကမ္ဘာကျော်ကောင်း ကျော်လာနိုင်သည် ။ အာဇာနည်တစ်ဦးအဖြစ် ကမ္ဘာ

တည်သ၍ နာမည်မသေဘဲ အခွန်ရှည်ကောင်း ရှည်သွားနိုင်သည်။ ။

သို့သော် ...

လောကတွင် အခြားလူတစ်မျိုးလည်း ရှိသေးသည်။ ။ "ကောက်ရိုးမိုး
တိမ်လူ"ဟု ဆိုကြပါစို့။ သူတို့ ၏ ရည်မှန်းချက်များ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်များ၊
စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ သည် "ကောက်ရိုးမီးတမျှ ဟု နုံးခနဲထ" ပြီးနောက်
သွေးအေးသွေးသောအခါတွင် "လေယူရာပါသွားတဲ့ မိုးတိမ်လို" လွင့်
သွားကာ အိပ်မက်ပြာကျ စိတ်အနည်ထိုင်သွားတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်ုပ်
တို့ ၏ ထုတ်ဝေသူသည် (အင်း... အားတော့နာပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုမဖြစ်
ဖြစ်အောင် တည်ရမှာ ဆိုတော့ အဟဲ... အားနာနာနဲ့ ပဲ... အဟိ) အန်
သို့သော လူစားမျိုးလည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့ခမျာ
အယ်ဒီဆင်လည်း မဖြစ်လာ၊ အာဇာနည်လည်း မဖြစ်လိုက်ရဘဲ သုံးဆ
ယ့်နှစ်လမ်းဝန်းကျင်၊ စာအုပ်တန်းတစ်လျှောက် စုန်ချည်ဆန်ချည်လျှောက်
ရင်း ဟိုစာအုပ်ထုတ်၊ ဒီစာအုပ်ထုတ်နှင့်
ယောင်တောင်ပေါင်တောင်ဖြင့် ထုတ်ဝေသူကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်
လာလေသည်။ ။

ယခုလည်း သူ၏ စိတ်အတွင်းသို့ ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာသည်
မသိ။ "မင်္ဂလာခုတင်"ဟူသော ကိုးရိုးကားရာ အောက်ကလိအား ပေါချာ
ချာ၊ သွတ်တွတ်တွတ်၊ ကြောင်တောင်တောင်၊ ညှိတီတီ၊
တောင်လိုလိုမြောက်လိုလို ဘာမှန်းမသိသော အမည်ကြီးက
ကင်ဆာအမြစ်တွယ်သည့် နှယ် တွယ်နေပေပြီ။ ထုတ်ဝေသူသည် လော
လောလတ်လတ် သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိလာသော ထို "မင်္ဂလာခုတင်"ကြီးဖြင့်
ဘယ်လိုလုပ်လိုက်မည်၊ ဘယ်လိုကိုင်လိုက်မည် (စာအုပ်ထုတ်မှာ ကို
ပြောတာပါဗျာ)... စသဖြင့် သူ၏ အားတိုင်းယားတိုင်း ထွက်နေသော အို

င်ဒီယာသစ်များကို ဥဒါနီးကြက်မကြီး ကတော်သလို ကတော်ပြီးရင်း ကတော်မဆုံးအောင် ကတော်နေတော့သည်။ ။

သို့သော် စာရေးဆရာကတော့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ "ဒီကြက်မကြီး ဘယ်လောက်ပဲ ကတော်ကတော်... ဥတော့လည်း လေဥပါပဲ"ဟု သာသဘောပိုက်ထားဟန် တူသည်။ ။ ထုတ်ဝေသူ၏ အားကျိုးမာန်တက်စကားများ သည် သူ၏ ဝဲဘက်နားဝမှ ဝင်လျက် ယာဘက်နားဝမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။ တကယ်တော့ စာရေးဆရာကလည်း သူ့ဒုက္ခနှင့် သူ၊ ထုတ်ဝေသူ၏ စကားများကို နားထောင်ဟန်ဆောင်နေရသော်လည်း သူ့ခေါင်းထဲတွင် အပေါင်း၊ အနုတ်၊ အမြှောက်၊ အစားတွေနှင့် တဖျပ်ဖျပ် မီးပွင့်နေသည်။ ။

အင်း... လကုန်ရင် ကျောင်းတွေဖွင့်ပြီး၊ အကြီးကောင်ကို ကျောင်းအပ်ရတော့မည်။ ကဲ... မိဘမေတ္တာသာ ခိုင်ခိုင်ချည်ပြီး ရုန်းဟ... ရုန်း... ရုန်း။

အလုပ်အကိုင်ကလည်း မကောင်းလိုက်ပုံများ ...။ ယခင်ကလို ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းလေး ဘာလေး ရေးရရင်လည်း အသက်ရှူပေါက်လေးတော့ရဦးမည်။ ခုတော့ ရုပ်ပြဈေးကွက်ပျက်ပြီး ရုပ်ပြရေးဆရာတွေတောင် ယီးတီးယောင်တောင်နှင့် ပန်းချီဆရာ လုပ်သူလုပ်၊ ဝတ္ထုရေးရန် ကြံသူကြံနှင့် ကိုယ့်စားခွက်... အဲ... အဲ... စားကျက်တောင် လာလုနေကြသေး။ အေးလေ... သူတို့ မှာ လည်း သူတို့ သား၊ သူတို့ မယား၊ သူတို့ ကြိုး၊ သူတို့ ထမ်းပိုးနှင့် ဆိုတော့ သူတို့ အဆိုးလည်း မဆိုသာပေဘူးပေါ့။ ရုန်းကြ ရုန်းကြ... သူငယ်ချင်းတို့။ ။

စာရေးဆရာ၏ ခါးလျားရှည်ကြီးသည် ကိုင်းညွတ်ပြီးရင်း ကိုင်းညွတ်ကျလာသည်။ ။ သူ၏ မျက်မှန်ထက်မှ မတ်စောက်တင်းပြောင်နေ

သော နဖူးပြင်ကြီးထက်တွင် သောကခြေရာအရေးအကြောင်းများ သည် တလိပ်လိပ်ထလာသည်။ ။ ငါ နောက်ဆုံး ရထားတဲ့ စာမူခလေး မှေးစား နေရတာ။ ဒါကလည်း ဘယ်လောက်ခံမှာ လဲ။ လကုန်ထိတောင် ခံပါ့မလား။ ဒီလ အငယ်လေး နေမကောင်းမဖြစ်လို့ တော်သေးတယ်။ မိုးနတ်မင်းကြီးကျေးဇူးပဲ၊ မဟုတ်လို့ ကတော့ မွတ်ကရောကွာ။ အိမ်မှာ လည်း ပေါင်လို့ နံလို့ ရလောက်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ ငါ့လို "ချိုနဲ့ သားရေပဲ ကျန်တော့တယ်"... ဆိုတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ မနေနိုင်လွန်းလို့ မရှိ၊ရှိတာလေး ရှာကြံပေးချင်တယ်ဆိုရင်တောင်... "သူငယ်ချင်းရေ... ဒါလေး ယူသွားပြီး ပေါင်သုံးကွာ"ဆိုပြီး ဝတ်ထားတဲ့ လုံကင်းလေး ချွတ်ပေးပြီး ဖျာလိပ်ထဲဝင်နေရဖို့ ပဲ ရှိတာ။ ဒါတောင် ပုဆိုးက နွမ်းလွန်းလို့ ဘယ်အပေါင်ဆိုင်ကမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ။ တောက် ... ဒီလူကွာ ဘာအားကိုးနဲ့ ဒီလောက်တောင် မွဲနေရတာလဲ မသိဘူး။ ငါ့အတိုင်းပဲ။ "ဂေါဏေ န ဂေါဏေ၊ သာမဏေ န သာမဏေ"ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်မယ်။

ဤသို့ စာရေးဆရာသည် တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးရင်း နည်းလမ်းပေါင်းစုံဖြင့် ပေါင်းကြည့်၊ နှုတ်ကြည့်၊ မြှောက်ကြည့်၊ စားကြည့်သည်။ ။ သို့သော် ဘယ်လိုပဲတွက်တွက် ထွက်လာသမျှအဖြေကား ကြက်ခြေခတ်များ သာ။ နောက်ဆုံးတွင် စာရေးဆရာသည် အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်တော့သည်။ ။ ပလက်ဖောင်းဈေးသည် တစ်ယောက်လို အာပေါင် အာရင်းသန်သန်ဖြင့် သူ၏ "သူ့ဟာသူတောင် အိုင်ဒီယာများ "ကို ဒလဟော ဖြန့်ခင်းပြသနေသော ထုတ်ဝေသူဘက်သို့ မျက်စောင်းလှည့်ခဲ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထုတ်ဝေသူကို ခိုးကြည့်ပြီး သူတွေ့သည်။ ။ အင်း... ဒီလူက အသားမည်းသလောက် အသည်းဖြူတဲ့ လူပါ။ ရှေးကုသိုလ် မစင်ကျယ်ခဲ့လို့ အောက်နက်တို့ ၊ ဘလက်ကီတို့ ရဲ့ နှမတွေတောင် အမြီးမနှံနဲ့ချင်လောက်

အောင် ရုပ်မွဲပေမယ့် နှ... (ကွန်ပျူတာဆရာများ အထူး အထူး သတိပြုရန်၊ စသတ် လုံးဝ လုံးဝ မှားပြီးမပါပါစေနှင့်) လုံးတော့ အင်မတန်လှတဲ့ လူပဲ။ တစ်ဖက်သားကို အင်မတန် သနားတတ်၊ ကူညီတတ်တဲ့ လူ။ သူ့ရုပ်ကြီးကလည်း တစ်ခုတော့ကောင်းပါတယ်။ သေတဲ့ အခါ ကျီးထိုးမှာ ပူစရာမလိုဘူးပေါ့။ အင်း... သူ့ကိုပဲ ငိုပြပြီး တစ်သောင်းလောက်ထပ်ဆွဲရ ကောင်းမလား။ ဟာ... မကောင်းပါဘူးလေ။ အရင်တစ်ခါ ယူထားတာတောင် တစ်ပြားမှ တောင်းဖို့ ပြန်မဆပ်ရသေးဘဲနဲ့ ။ တော်ကြာ ကြွေးသစ်သွားချေးမှ ကြွေးဟောင်းပြန်တောင်းဖို့ သတိရသွားဦးမယ်။ ဟယ်... မဟုတ်သေးဘူး၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါမချေးတော့ရော ဒီငွေတွေ သူ့မယား စားရမှာ မှတ်လို့၊ ဒီငွေကြီးက လက်ထဲ ငွေယားလေးများ ရှိလို့ ကတော့ လောင်းချင်စားချင်လိုက်တာမှ မြီးညောင့်ရိုးထဲကကို ရွရွတက်နေတာ။ အကျင့်ကောင်းတဲ့ ဟာကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ရှိစုမဲ့စုလေး ဘောပွဲမှာ ပဲ အပျိုရည်ပျက်မလား၊ ဖဲဝိုင်းထဲပဲ ရေတိမ်နစ်မလား... ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ၊ ဟုတ်တယ်...။ တာဝန်သိ လုပ်သားပြည်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လောင်းကစားမှုကို တားဆီးသင့်တယ်။ ဒီတော့ ငါအားမနာဘဲ ငွေထပ်ချေးသင့်တယ်။ အလကားယူတာမှ မဟုတ်တာ။ ရှိတော့လည်း ပြန်ပေး။ ထိုစဉ်... "ရေးမယ်မဟုတ်လား" ဟု ထုတ်ဝေသူက မေးလိုက်၍ စာရေးဆရာသည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ "ဘာ... ဘာ... ဘာပြောတယ်"ဟု ကတုန်ကယင် ဆိုလိုက်မိသည် ။

အမှန်ကတော့ သူ ဆင်ကြံကြံနေသည် ကို တစ်ဖက်လူ ရိပ်မိသွားလေသလားဟု သူ့လိပ်ပြာ သူမလုံဘဲ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည် ။ ထုတ်ဝေသူသည် မျက်နှာမှုန်သွားသည် ။

"ခင်ဗျား... ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ဟာ... နားထောင်နေတာ၊ နားထောင်နေတာ... တစ်လုံးမှ မလွတ်ဘူး"

ထုတ်ဝေသူက ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ မယုံသလို စိုက်ကြည့်နေသောကြောင့် စာရေးဆရာသည် တောင်ကုတ်မြောက်ကုတ်နှင့် မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်ဖြင့် နားစွန့်နားဖျားကြားခဲ့ရသော စကားများမှ မှတ်မိသမျှကို ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားကာ

"ဟိုဒင်းလေ... ခင်ဗျား ပြောနေတာက အဲ... ဟို... ဝတ္ထုတိုစာအုပ် ထုတ်ဖို့ ..."

သူပြောတာ မှန်ပါလေစ...ဟု မျက်လုံးလေးလှန်ပြီး ထုတ်ဝေသူကို သူခိုးကြည့် ကြည့်သည် ။ ထုတ်ဝေသူက မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံချက်ပေးလိုက်သလို ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ညိတ်သည် ။

"အဲဒါ ဟို ဟာသဝတ္ထုတွေ ပေါင်းထုတ်မှာ "

ထုတ်ဝေသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည် ။ စာရေးဆရာ အားတက်သွားပြီး...

"အဲဒီမှာ ... အဲဒီမှာ ... အဲဒီမှာ ..."

သို့သော် သူ့ခေါင်းထဲတွင် ဘာမှ ဆက်စဉ်းစား၍ မရတော့သောကြောင့် အထစ်ထစ် အငဲ့ငဲ့ ဖြစ်နေသည် ။ ဆရာရှေ့တိုင် စာအံရင်း ထစ်နေသည့် ကျောင်းသားကလေးအား သနားတတ်သောကျောင်းဆရာက စာထောက်ပေးသည့် နှယ် ထုတ်ဝေသူက "ခေါင်းစဉ်တပ်မှာ က ..."ဟု ထောက်ပေးလိုက်သည် ။

"ခေါင်းစဉ်... အား... ဟုတ်ပြီ"

စာရေးဆရာ၏ မျက်နှာသည် မီးအားတက်လာသော မီးသီးကဲ့သို့

တောက်ပဝင်းထိန်သွားသည်။ ။

" 'မင်္ဂလာခုတင်' ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဟာသဝတ္ထုတိုတွေ ပေါင်းထုတ်မယ့်အကြောင်း ပြောနေတာလေ။ ကျွန်တော် အသေအချာ နားထောင်နေတာပါဗျ။ ဂရိတ်အိုင်ဒီယာ၊ ဗဲရီးခွက်အိုင်ဒီယာ၊ ဟိုက်ရှားဘားအိုင်ဒီယာပဲ။ ဒါမျိုး ဘယ်သူမှ စိတ်ကူးမှာ မဟုတ်ဘူး ... ခင်ဗျားလို့ ဟိုက်ရှားဘားဦးနှောက်မျိုးထဲကမှ ထွက်လာနိုင်တာ၊ ဟဲ ဟဲ ... ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်းဗျာ... ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း"

စာရေးဆရာသည် ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ဝါးလုံးရှည်နှင့် ယမ်းပြီး ပစ်ခတ်ဖားပစ်လိုက်သည်။ ။ လေ ဘယ်လောက်ကုန်တာမှတ်လို့။ ။ ထိုအခါမှ ထုတ်ဝေသူလည်း ဘဝင်ကျသွားပြီး ပါးပြင်နှစ်ဖက်တွင် အရေးအကြောင်းကြီးများ ထင်းထင်းပေါ်လာအောင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြီးနိုင်တော့သည်။ ။ ဒီလောက်ဆိုလျှင် စာရေးဆရာ ဆက်၍ ရပေပြီ။ စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်ရန် စိတ်ရှူးပေါက် လာပြီဆို ထုတ်ဝေသူ၏ ကြံမြဲ၊ ပြောမြဲစကားများကို ကြားရလွန်း၍ သူ အလွတ်ရနေပြီဖြစ်သည်။ ။

"မင်္ဂလာခုတင်ဆိုတဲ့ စာလုံးက မျက်နှာဖုံးမှာ ပန်းချီဆရာ စာလုံးရေးလို့ လှတာပေါ့"

သူ့စကားနောက်သို့ ထုတ်ဝေသူက ဝမ်းသာအားရ လိုက်ပါလာသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ... Font ရေးလို့ ကောင်းတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် မို့ ကျုပ်ရွေးထားတာ"

"အင်း... ၁၆ ချိုးဆိုဒ် ထုတ်ရင်ကောင်းမလား၊ ၁၀ ချိုးဆိုဒ်ထုတ်ရင် ကောင်းမလား... ဒါတော့ ဈေးကွက်အခြေအနေ အကဲခတ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်"

တိတာပေါ့"

စာရေးဆရာသည် ထုတ်ဝေသူ၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ။ အမယ်... ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သဘောကျနေလိုက်တာ။ နောက်တစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းလောက် ပင့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ငွေချေး၍ ရလောက် ပေပြီဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

"မင်္ဂလာခုတင်ဆိုတော့ စာဖတ်သူက တွေ့တာနဲ့ စိတ်ဝင်စားပြီး မဖတ်ဘဲ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... အနည်းဆုံးတော့ ကောက်ကိုင်ကြည့်ပြီး ဟိုလှန်၊ ဒီလှန်တော့ လုပ်မှာပဲ"

"ဟီး ဟီး... ဒါပေါ့ ဒါပေါ့... ဒီမှာ စာအုပ်ထုတ်တယ်ဆိုတာ ပညာလိုတယ်ဗျ၊ အနည်းဆုံး စာဖတ်ပရိသတ်ကို လှန်ချင်စိတ် ပေါက်လာအောင်တော့ ဆွဲဆောင်နိုင်မှ စာအုပ်ရောင်းကောင်းတာဗျ၊ အို ... ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ အိုင်ဒီယာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ တောက် ... အရင်းအနှီးသာ ကောင်းကောင်း ရှိလို့ ကတော့ဗျာ"

ထုတ်ဝေသူခေါင်းထဲမှ လောက်ထိုးသလို ရွှံ့တက်နေသော အိုင်ဒီယာများ ထပ်ထွက်မလာမီ စာရေးဆရာက ကပျာကယာဖြင့် ...

"ပြီးရင် ... စာအုပ်အဖုံးကို ပလတ်စတစ်အုပ်ဦးမှ ၊ ဒါက အခုခေတ်စားနေတဲ့ ဖက်ရှင်ကိုး၊ သူများ တွေလုပ်လို့ ကိုယ်လိုက်မလုပ်ရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အောက်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ပလတ်စတစ် အပြောင်အုပ်ရင် ကောင်းမလား၊ အမှီ နဲ့ပဲအုပ်ရင်ကောင်းမလား၊ အို... ဒါတွေက ပန်းချီဆရာရေးပေးမယ့် အဖုံးကိုကြည့်ပြီးမှ စဉ်းစားရမှာ ပါ"

ထုတ်ဝေသူ နှုတ်ခမ်းစုသလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ။ ဘယ့်နှယ်... သူပြောမည့် စကားများကို ဒီစာရေးဆရာပိန်ရှည်ကြီးက ရှေ့မှ ပိတ်ပြောနေပါလိမ့်။ ဒီလူ ငါ့ကို လာလှောင်နေတာလား။ ယင်းကို သတိမထားမိ

သော စာရေးဆရာက မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ပြန်သည်။ ။

"အဲဒီလိုအိုင်ဒီယာတွေနဲ့ ထုတ်မယ့်စာအုပ်
ရောင်းကောင်းလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း... ဟိုက်ရှားဘား ရောင်းကောင်းမှာ
ဗျ ... ဟဲ ဟဲ"

ထုတ်ဝေသူက ဆက်၍ မကြားချင်ယောင်တော့သလို စကားဖြတ်
ကာ ...

"ခင်ဗျား ရေးမယ်မဟုတ်လား"

စာရေးဆရာ နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ကျွန်တော်က ဘာရေးရမှာ လဲ"

"မင်္ဂလာခုတင်လေ"

"ဘာမင်္ဂလာခုတင်လဲ"

"မင်္ဂလာခုတင်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရေးဖို့ လေ၊ မင်္ဂလာ
ခုတင်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တော့ ပါမှာ ပါ... ခင်ဗျား ရေးမယ်မဟုတ်လား
"

စာရေးဆရာ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် မအီမလည်ကြီး ဖြစ်သွားသ
ည်။ ။ တစ်ခါက သူ့သူငယ်ချင်း သီချင်းရေးဆရာကို အဆိုတော်တစ်ယော
က်က သီချင်းတစ်ပုဒ်အပ်သည် ကို သူ ကြုံဖူးသည်။ ။ ထိုအဆိုတော်သည်
တရားစခန်းဝင်ရင်း၊ ဝင်ရင်း နာမည်ကျော်သည် ထက် ပိုကျော်ချင်လာ
သည်။ ။ သီချင်းခွေရောင်းရသည် ထက် ပိုရောင်းရချင်လာသည်။ ။
ထို့ကြောင့် နာမည်ကျော် အခါပေးဆရာကြီးတစ်ဦးကို ဆည်းကပ်ခဲ့လေ
၏။ ထိုဆရာကြီးက စီးကရက်ခြောက်လိပ်တိတိကုန်အောင် ရှိုက်ဖွာဓာ
တ်စီးပြီးသွားသောအခါ အင်္ဂါသား သီချင်းရေးဆရာ တစ်ယောက်ရေးသ

ည့် ကြာသပတေးနံနံနှင့် စပြီး တနင်္လာနှင့် ဆုံးသောသီချင်းကို သီဆိုရမည်ဟု အခါပေးခဲ့သည်။ သူ့သူငယ်ချင်း သီချင်းရေးဆရာမှာ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် အမေက အင်္ဂါနေ့တွင် မွေးပေးခဲ့သောကြောင့် ငတိ ထိပေါက်သွားခဲ့သည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ရေးပေးလိုက်သော ထိုစပယ်ရှယ်အော်ဒါသီချင်း၏ အမည်ကို သူ ယခုတိုင် မှတ်မိနေသေးသည်။ "မျှော်လင့်ခြင်းကမ်းခြေ"တဲ့။ စာရေးဆရာသည် သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်နေ့နေ့တွင် ထိုကဲ့သို့သော "မျှော်လင့်ခြင်းကမ်းခြေ"၌ သောင်တင်မည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်မျှမမက်ခဲ့ဘူးပေ။

"ခင်ဗျားခေါင်းစဉ်ကြီးက ကျွန်တော့်မှာ ရေးစရာ ဘာအကြောင်းအရာမှ မရှိဘူးဗျ၊ တခြားတစ်ပုဒ် ရေးပေးမယ်လေဗျ၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ တွေးထား၊ ရေးထားပြီးသားဝတ္ထုတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်ဗျ၊ စက္ကူပေါ် ချရေးလိုက်ရဲ့ပဲ"

ထုတ်ဝေသူ မျက်နှာမှောင်သွားပြီး ...

"ခင်ဗျားဟာတွေ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ အရေးကြီးတာက မင်္ဂလာခုတင်၊ ကျုပ်လိုချင်တာက မင်္ဂလာတင်၊ လိုအပ်နေတာက မင်္ဂလာခုတင်"

"ဒီလောက် မင်္ဂလာခုတင် လိုချင်နေရင်လည်း မိန်းမထပ်ယူပေါ့"

ဟု ဘုတောလိုက်ချင်သော်လည်း သူ့မှာ ထိုသို့ပြောနိုင်သော အခြေအနေ မဟုတ်။ စာရေးဆရာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဒီငမည်းတူကြီးကို အရေးအရာယူပြီး အနုပညာတွေ၊ ခံစားချက်တွေ၊ အင်စပီရေးရှင်းတွေ၊ ခရီးယေးရှင်းတွေ သွားရှင်းပြနေ၍ လည်း သူ့ဉာဏ်မမီတိုင်း မျက်လုံးသေကြီးများ နှင့် သာ ကြည့်နေမည်။ ကွဲပါးစောင်းတီး သဲထဲရေသွန် ဘာမှ အရာထင်မည်မဟုတ်။ ဒီလူက ဥပမိရုပ်က သာ မျောက်ပိန်ကလေး နေလှန်းထားသလို မည်းခြောက်ခြောက်၊ ကုပ်

ချောင်းချောင်း။ စိတ်ဓာတ်ကတော့ မျောက်လက်ထက်ပင် မြဲမြဲသေးသည် ။ အလကား တလွဲဆံပင်ကောင်း သတ္တဝါကြီး။ သို့သော် သူ့ဘာသာ ခေါင်းမာတာက အရေးမကြီး။ သူ့အလိုမကျလျှင် သူ့အိတ်မည်းမည်းကြီး ထဲမှ ခြင်္သေ့စိမ်းစိမ်းကြီးတွေ တစ်ကောင်မှ ခုန်ထွက်လာလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဒါကတော့ ဆိုးသည် ။ ဆိုးလွန်းလှသည် ။ စာရေးဆရာသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းမိသည် ။

"ခင်ဗျားဗျာ ကျွန်တော့်ကို ခြေထိတ်လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ကြိုးတန်း လျှောက်ခိုင်းနေသလိုပဲ"

ထုတ်ဝေသူက သွားဖြုတ်လှိုက်ပြီး...

"အို... ဒါကတော့ ခင်ဗျားက စာရေးဆရာပဲ၊ မင်္ဂလာခုတင်သာ ပါ အောင်ရေးဗျာ"

စာရေးဆရာ သက်ပြင်းချပြန်သည် ။ မူမယ့်သာ မူနေရသည် ။ နောက်ဆုံးတော့ တညည်းညည်း တညူညူနှင့် ပင် သူရေးဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုသည် ကို သူမ၏ မသိစိတ်ဆိုလား အတွင်းစိတ်ဆိုလား၊ မွေးရာပါပကတိ ဉာဏ်ဆိုလား အဲဒီဟာကြီးက အလိုလိုသိနေသည် ။ အေးလေ ... မရေမတွက်နိုင်အောင် ပေါများ တဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုတွေထဲမှာ ငါကလည်း ဒီစာရေးဆရာဆိုတာကြီးကိုမှ လုပ်မိပေသကိုး။ ဝဋ်နာ၊ ကံနာဆိုတော့ ဆေးမမီဘူးပေါ့၊ စာပေလုပ်သားကြီးတွေ စာပေဝန်ထမ်းကြီးတွေဆိုတော့... ဟီ ဟီ ... အလုပ်အပ်မယ့်သူရှိရင် ထမ်းရပိုးရမှာ ပဲ။ ဦးနှောက်တစ်လုံး ကျွဲပန်း ထချင်ထပါစေတော့။ စာရေးဆရာ စာရေးစားရပေမပေါ့။ ငါမရေးလည်း အခြားတစ်ယောက် သွားအပ်မှာ ပဲဟာ။ ဖိတ်ချင်း ဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ ဖိတ်ပါစေ။ သို့သော် မင်္ဂလာခုတင်နှင့် ခွင်တည့်အောင် ဘာများ ရေးရပါလိမ့်။ ဆီလျော်သော အကြောင်းအရာကိုရသည့် တိုင်

စောင့်ရေး၍ လည်း မဖြစ်။ ဒါကညတွင်းချင်း အပြတ်ကိုင်ရမည့် ခွင်ဖြစ်သည် ။ ထိုစဉ် ထုတ်ဝေသူ၏ အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ် ထွက်ပေါ်လာသည် ။

"ဘယ်လိုလဲ... ခင်ဗျား ရေးမှာ လား၊ မရေးဘူးလား"

သေချင်းဆိုးကြီး... ဒါမျိုးကတော့ စိတ်မရှည်တော့ဘူးထင်။ ငါ့ဒါမျိုးလာလုပ်ရင် ရရိုးလား။ စာရေးဆရာက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ တုံ့ပြန်လိုက်သည် ။ လေသံပျော့ကလေးနှင့် ...

"ဝတ္ထုထဲမှာ မင်္ဂလာခုတင်ပါရင် ပြီးရောမဟုတ်လား"

"ရတယ်... မင်္ဂလာခုတင်ပါရင် ပြီးရော၊ ခင်ဗျား ကြိုက်တာရေး"

"ကောင်းပြီ"

စာရေးသူ

မင်္ဂလာခုတင်
ကိုရွှေတောသား
(ကျေးလက်ပျော်ဟာသဝတ္ထုရှည်)

ကိုသံခဲတစ်ယောက် သည် ဝါကျွတ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်တော့မည် ဆိုသည့် အတိုင်း ပေါ်ထွက်လာတော့ ပိတ်စွယ်ကျေးရွာတစ်ရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်သွားကြချေ၏။

မဖြစ်ဘဲကော နေပါမည်တဲ့ လား ...။

နဖူးမောက်မောက်၊ ဖင်ကောက်ကောက်၊ လက်ပြင်ငေါငေါ၊ သွားခေါခေါနှင့် သပိတ်ရောင်အသားအရေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် တကယ့် ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီးကိုဖြင့် သည် တစ်သက် မစွဲနိုင်တော့ဘူးဟူ၍ တစ်ရွာလုံးက မှတ်ထင်ထားကြလေသည် မဟုတ်လား။

"ဟေ့... နားရှိလို့ သာ ကြားရတာ... ယုံနိုင်စရာတောင် မကောင်းတော့ဘူးကွာ"

"မယုံချင်လည်း ယုံသာယုံလိုက်တော့၊ တစ်မြန်နေ့ကတင် နားဖောက်လိုက်ပြီဆိုလား"

"ဒါထက် ဘယ်သူနဲ့ လဲကွ ... ပြောပါဦး"

"အနောက်ပိုင်းက မုဆိုးမဒေါ်မိညက်ရဲ့ သမီး မိကြွက်နဲ့ ဆိုပဲ"

"ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့ လဲကွာ ... ကောင်မလေးက သနားကမားနဲ့ ၊ တကယ့်ကို လုံးလုံးကျစ်ကျစ်၊ အသားဖြူဖြူလေး၊ အင်း ... ဘဲဥတော့ ကျီးကန်းအချိန်ရက်န်းဆိုက်နေပြီ"

ဟိ သစ္စံ ... ဤစကား မှန်ကန်လေစွတကား။

အမှန်တကယ်လည်း တစ်မြန်နေ့ကပင် ကိုသံခဲတစ်ယောက် ရပ်မိရပ်ဖသုံးလေးဦးနှင့် ကန်တော့ပွဲရွက်ကာ ဒေါ်မိညွှက်တို့ တဲသို့ သွား၍ နားဖောက်ခဲ့ချေပြီ။

"ကောင်မလေးနှယ် ပိတ်စွယ်ရွာမှာ သူနဲ့ အရွယ်တူ ကောင်ကလေးတွေရှိပါရဲ့ နဲ့ အသက်ထက်ဝက်မကကြီးပြီး တာတေလန်နေတဲ့ ကိုသံခဲကိုမှ လက်သင့်ခံတယ်ဆိုတော့ အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းမှ ကောင်းပဲဗျာ"

"ဟ ... ဒါတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ အပြစ်ပြောလို့ မရဘူး၊ ကောင်မလေးတို့ ဘက်က ချို့ချို့တဲ့ တဲ့ လေ၊ တို့ ကောင်ကြီး သံခဲဆိုတာက လယ်နဲ့ယာနဲ့ ... ပြီးတော့ နွားနဲ့ စပါးနဲ့ ၊ သည် တော့ အခြေအနေကောင်းပြီး ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူနဲ့ ဒေါ်မိညွှက်က အကွက်မြင်လို့ နေရာချထားလိုက်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွ၊ အသက်ကွာတာတို့ ၊ ရုပ်မလှတာတို့ ဆိုတာ ကိုက်စားလို့ ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာပဲလေ"

"ဒါပေမဲ့ကွာ ... ရေရှည်ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဟ... မဖြစ်ဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ အစကနဦးက အဆင်မချောချင် မချောမယ်၊ နောက်တော့ သူ့ဟာနဲ့ သူ အဆင်ပြေပြီး အပေါက်အလမ်း တည့်သွားမှာ ပေါ့"

"အာ ဒီကောင် ... ဘာတွေ ချော်တောငဲ့ပြီး ပြောနေတာလဲ၊ ငါဆို

လိုတာက အဲသည် ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ၊ ကောင်မလေးတို့ ဘက်က ချို့ချို့
တဲ့ တဲ့ ဆိုတော့ ငွေကြေးဥစ္စာပြေလည်တဲ့ တို့ ကောင်သံခဲကြီးကိုရရင်
ပြေလည်ပြီ၊ ချောင်လည်ပြီဆိုပြီး အသုံးအစွဲတွေ လက်ဖွာချင်တယ်၊ ဒါ
ပေမဲ့ ... တို့ ကောင်ကြီးကတော့ မင်းတို့ ငါတို့ သိကြတဲ့ အတိုင်း နှပ်ချေး
ကိုတောင်မှ ငါးပိလုပ်စားလို့ ရရင် စားမယ့် အင်မတန်ကပ်စေးနဲ့ ကော်
တရာကောင်လေကွာ၊

ဒီတော့ ဓလေ့စရိုက်ချင်း ကွာဟလာတဲ့ အခါ ပြေလည်ချောမွေ့
ဖြောင့်ဖြူးတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်ပါ့မလားလို့ ပြောနေတာ"

ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဝေဖန်သောစကားများ ။

အနောက်ပိုင်းက ထန်းရည်ဆိုင်မှာ ၊ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်မှာ ၊ အ
ရှေ့ပိုင်းရိပ်သာမှာ ၊ ယုတ်စွအဆုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းဓမ္မာရုံမှာ ပင်
သံခဲကြီး၏ အာဝါဟာ ဝိဝါဟာပြုတော့မည့် သတင်းက မည်သည့်
ကြော်ငြာခမျှ မပေးဆောင်ရပါဘဲနှင့် ပျံ့နှံ့နေခဲ့လေသတဲ့ ။

ကာလမကြာခင် လူပျိုကြီးဘဝ ကျွတ်ရတော့မည့် အတွက်ကို
သံခဲကြီးတစ်ယောက် အထူးပင် မြူးရှင်နေလေတော့၏။

××× စဉ်းစားပြီး မရွှင်နိုင်ပါသဗျ ××× မင်းသားကြီး တစ်ပင်တိုင်
ဘဝမှာ ××× ယှဉ်ပြိုင်က၊စရာ ××× နှမကညာ လိုသဗျ ××× အဟ
က်ဟက် ××× မတရား မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ××× နှစ်ပါးသွားလေး ထုတ်
ပါရစေဦးဗျာ ××× တူးဗေပေါင် ××× တူးဗေပေါင် ××× ဗေတို့ ဗေ

ဟိုး ... ခါတိုင်း ... ခါတိုင်း ... အလုပ်လုပ်ရာ၌ အသံဗလံ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် လုပ်လေ့ရှိသလောက် ခုတော့ဖြင့် ဖိုသွေး ဖိုစိတ်တွေ လွန်လူးရုန်းထကာ ဖိုသံတွေ ဖိုသံတွေ ဟစ်ကြွေးနေပြီဖြစ်သည်။

မကြာမတင်ကာလ၌ လုံးလုံးကျစ်ကျစ် ဖုထစ်ကြွရွ၊ ယဉ်စမှုမှု၊ အသားတော် အဖြူစွက်သည့် မိတ်ဖက်တည်းဟူသော သူ့အသက်တစ်ဝက် မကငယ်သည့် လုံမကညာနှင့် "ဥုံဖွ" ပြီး နှာရတော့မည့် အတွက် မြူးကြွနေခြင်းဆိုလျှင် မမှား။ ဒါမျိုး လုံးဝအတွေးအကြံမရှိ။ သည်တော့လည်း အိမ်ထောင်ရေးသင်တန်းအဖြစ် မိန်းမငါးယောက်တိတိ စွဲခဲ့ဖူးသော ဘိုးစိန်လင်းကြီးအား ဆရာတင်ရ၏။

"ဒီမှာ သံခဲကြီး"

"မင်းကို ပထမဆုံးပို့ချမယ့် သင်ခန်းစာကတော့ 'လင်မယား'ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ပဲ၊ 'လင်'လို့ ဘာကြောင့် ခေါ်သလဲ၊ အဲ ... ဘာကြောင့် 'လင်'လို့ ခေါ်ရသလဲဆိုတော့ ဇနီးမယားရဲ့ စိတ်ကို ကြည်လင်စေအောင်၊ ကြည်လင်မှုရှိအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အတွက် 'လင်'လို့ ခေါ်ရတာပဲ"

"'မယား'ဆိုတာကျတော့ လင်ကို အယားဖျောက်ပေးနိုင်လို့ ယားနေခဲ့ရင် မယားတော့အောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်တဲ့ အတွက် 'မယား'လို့ ခေါ်တာပဲ သံခဲကြီး"

"တောက် ...တယ်လည်း ပညာပါတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေပဲပေါ့နော်"

"မှန်သပေါ့ကွာ ... ရှေးက လောကီပညာရှင်ကြီးတွေဆိုတာ နယ်နယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှ မဟုတ်တာ 'အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည် ဆေးမင်ရ

ည်စုတ်ထိုး၊ သည် သုံးမျိုး ချက်မပိုင်လျှင် နောင်ပြတ်နိုင်ခက်သည့် အမျိုး
'တဲ့ ကွ၊ ဆိုလိုတာကတော့ကွာ အိမ်ထောင်ပြုတာ၊ ဘုရားမတည်ခင်၊
ဆေးမင်ရည်စုတ်မထိုင်းခင်မှာ ကြိုတင်ပြီး ဆင်ခြင်စဉ်းစားရတယ်ကွ၊
ပြုပြီးရင် တည်ပြီးရင် ထိုးပြီးရင် ပြန်ပြင်ချင်တယ်ဆိုတာတောင် ပြင်ဖို့
ခက်သွားပြီ"

"ဒါဆို ဘိုးစိန်လင်းအနေနဲ့ အိမ်ထောင်ငါးဆက် ကျတာရော"

"ဟ ... ဒါကတော့ ခြွင်းချက်ထားရမယ့်ကိစ္စကွ၊ လောကမှာ တစ်
ယောက်မကောင်း တစ်ယောက်ပြောင်း၊ တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူရတယ်၊
မှန်းစမ်း ... မင်းရဲ့ ညာဘက်လက်"

သံခဲကြီးလည်း ဖြုန်းခနဲ သူ့ညာဘက်လက်အား ဘိုးစိန်လင်းထံ ထိုး
ပေးလိုက်သည်။ ။

"အင်း သောကြာဂြိုဟ်ခုံက အင်မတန်မို့နေတာပါပဲလား၊ မင်းလ
ည်း ခေသူတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ 'လူက နံပိန်၊ ကျွဲက ချိုလိမ်'ဆိုသလို မင်း
လည်း မိကြွက်အကြိုက်တွေ့မယ့် လက္ခဏာရှင်ပဲ ... ဟဲ ဟဲ"

"ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ"

"မင်းကို အပြန်မှာ ငါလူပျိုဘဝကတည်းက စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖတ်ခဲ့တဲ့
စာအုပ်တစ်အုပ် ငှားလိုက်မယ်"

"ဘာစာအုပ်တုန်း ဘိုးစိန်လင်းရဲ့ "

"ဆရာကြီးပီမိုးနှင်းရဲ့ အပျိုလမ်းညွှန်စာအုပ်ကွ၊ မိန်းမနဲ့ 'တစ်ခါမှ မ
ရှာ'ရသေးတဲ့ မင်းတို့လိုကောင်တွေ အင်မတန် လေ့လာဖတ်ရှုမှတ်သား
သင့်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပဲ၊ ငါညှပ်ထားတဲ့ အခန်းကစပြီး ဖတ်ကြည့် ...
ဟောဒီမှာ တွေ့လား"

ဘိုးစိန်လင်းက စာအုပ်ကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။ ။ အခန်းခေါင်းစဉ်က " အဘယ်ပုံ ပျိုးရမည်နည်း" ဟူ၍ ဖြစ်၏။

"ဟာ ... ကျုပ်က အိမ်ထောင်ရေးသင်ခန်းစာ ကြားချင်တာ ... ဘယ်နှယ် 'အဘယ်ပုံ ပျိုးရမည်နည်း'ဆိုတော့ စိုက်ပျိုးရေးကိစ္စကြီးပဲ၊ ပျိုးပဲဗျာ... မိုးတွင်း ကောက်စိုက်တဲ့ အခါ ပျိုးပင်များ ဘယ်မှာ နှုတ်နှုတ် ရတာချည်းပဲဟာ၊ ကိုယ်မနှုတ်ချင်ရင်လည်း ပျိုးပင်နှုတ်ပြီးသားတွေ ဝယ်လို့ ရပါတယ်"

"တောက် ... မင်း တော်တော်ခုံးဝေးလှချည်လား ငတုံးရယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဟ၊ ကောင်မလေး မင်းအပေါ် စာလိပ်ပြီး စိတ်လာအောင် ဘယ်လိုအစပျိုးရမလဲလို့ ရည်ညွှန်းတာ"

"အဟော် ... သိပါဘူးဗျ ... အဟီး ဟီး"

"တောက် ... မင်းနဲ့ စကားပြောရတာ လက်ပေါက်လည်း ကပ်တယ်၊ အာလည်း ခြောက်တယ်၊ မတော်ဆို ကိုယ့်ကိုပညာပေးနေတဲ့ ဆရာသမား စားရသောက်ရအောင် တစ်ခုခုလေး၊ ဘာလေး လုပ်မလာဘူး၊ အင်မတန် အလိုက်မသိတဲ့ ကော်တရာ ကပ်စေးနဲ့တဲ့ အကောင်"

"ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ ဘိုးစိန်လင်းရာ ... နောက်တစ်ခါ ကျုပ် ထန်းရည်နဲ့ အမဲခြောက်ဖုတ် ဆွဲလာပါ့မယ် ... ဟုတ်ပလား"

"အေး ... ဒီတစ်ခါတော့ ရှိစေတော့၊ ရှိစေတော့၊ ကိုင်း .. ဆက်ပြောဦးမယ် ... လူတစ်ယောက်ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေချိုးတဲ့ အခါ အလင်္ကာကလေးနဲ့ ချိုး ... ဘယ်တော့မှ ခန္ဓာကိုယ် မဖောက်ပြန်ဘူး"

"ဘယ်လိုအလင်္ကာနဲ့ ရေချိုးရမှာ တုန်း"

"ဆောင်း တစ်ဆယ်၊ နွေ ကိုး၊ မိုး ရှစ်တဲ့ ကွ၊ ဆိုလိုတာက ဆောင်း

ကာလကျရင် မနက်ဆယ်နာရီ၊ နွေကာလကျရင် မနက်ကိုးနာရီ၊ မိုးကာလကျရင် မနက် ရှစ်နာရီ ရေချိုးရင် အခိုးတွေပွင့်ပြီး ကျန်းမာရွှင်လန်းတဲ့ သဘောပဲ"

ဘိုးစိန်လင်းကား စွယ်စုံရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါတကား။ သည် လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဆည်းကပ်ခွင့်ရသဖြင့် သံခဲကြီးအဖို့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေမိတော့၏။

"အေး ... အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာ လည်း လင်္ကာကလေးအတိုင်း မှတ်သားကျင့်ကြံရင် သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်လာမယ်"

"လုပ်စမ်းပါဦး ဘိုးစိန်လင်းရယ်"

"အေး ... မင်း ကျက်မှတ်လွယ်အောင် လင်္ကာကလေး ပေးလိုက်မယ် ၊ အနက်အဓိပ္ပာယ်တော့ ပြန်မနေတော့ဘူး။ ကိုင်း ... လိုက်ရေးစမ်း"

သည် သို့ဆိုလေသည့် အတွက် သံခဲကြီးလည်း ခဲတံတစ်ချောင်းဖြင့် စာရွက်လွတ်ပေါ်၌ ရေးမှတ်လေတော့၏။

"နှမ်းလုံးကြိုင်မြစ်

လက် တစ်ဆစ်

ပျစ်ပျစ် ဖျော်လိမ်းပေး။

အဲဒါ အဲဒါ မဟာဒူးကြီးဆေး".... ပါတဲ့ လား။

"ကိုင်း ... ဒီနေ့အဖို့ တော့ ဒီလောက်နဲ့ ကျေနပ်တော့ကွာ၊ ငါလည်း ပိုးတီကလေးဆီ သွားဖို့ ရှိတယ်"

ပိုးတီဆိုသည် ကား တစ်ဖက်ရွာမှာ စပါးထမ်းသော ကောင်မလေး ဖြစ်၏။ ဘိုစိန်လင်းအလုပ်က ရွာစဉ်တကာ လှည့်ရသော စပါးပွဲစားအ

လုပ် ဖြစ်လေရာ စပါးအဝယ်ထွက်ရင်း တစ်ဖက်ရွာမှာ ဆန်စက်အလုပ် သမ တစ်ခုလုပ်မလေး ပိုးတီနှင့် ဘာညာသာရကာဖြစ်နေတော့ရော သံ ခဲကြီးအဖို့ ဘိုးစိန်လင်းအား ဆရာတင်ရကျိုးနပ်ပေသည် တကားဟူ၍ ကောက်ချက်ချမိလေတော့သည် တစ်မုံ။

ရပ်မိရပ်ဖ အသီသက်သေတွေနှင့်

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းနားဖောက်ခဲ့ပြီးလေပြီမှို့ သံခဲကြီးအဖို့ တစ်နေ့တာ
လုပ်ငန်းခွင် သိမ်းပြီးသကာလ ညနေညိုပြီဆိုသည် နှင့် ဟိုးယခင်ယခင်
ကလို အနောက်ပိုင်းထန်းတောသို့ ခြေဦးမလှည့်ဖြစ်။

လှည့်ဖြစ်သည် က မကြာမတင်သောကာလ၌ ပုဆိုးတန်းတင်အကြံ
ငလင်မယား ဖြစ်ကြတော့မည့် မိကြွက်တို့ အိမ်ဂေဟာသို့သာတည်း။

"ဟော ... မောင်သံခဲ လာလေကွယ်၊ ဘယ့်နှယ် ... ထမင်းစားခဲ့ပြီးပ
လား"

"အဟီး ...ညနေစာ မချက်အားလို့ ဘာမှ မစားခဲ့ရသေးဘူး အရီးညှက်၊ ဒါထက် အရီးညှက်တို့ ဘာချက်သလဲဟင်"

"ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... လသာခရမ်းသီးကို ဝက်ဆီဖတ်နဲ့ နှပ်တယ်၊ တညင်းဝက်ကလေးတွေ ရလို့ မီးအုံ့ထားတယ်၊ ကျန်တာတော့ ငါးပိရည်ပေါ့ကွယ်"

"ဟာ ... ကျွန်တော့်အကြိုက်တွေချည်းပဲ"

မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ရှိနေသော မိကြွက်မှာ တစ်နေ့သ၌ လင်တော်
မောင်ဖြစ်လာမည့် ခင်ပွန်းလောင်း သံခဲကြီးအား မျက်စောင်းခဲပစ်လိုက်
သည်။

"ဟွန်း ... ကော်တရာ ကပ်စေးနှံကြီး ... သူ့အိမ်က ဘာမှ စားမလာ
ဘဲ လူမမာဆီက ဆန်ပြုတ်ကူသောက်တဲ့ လူကြီး"

မည်သို့ဆိုစေ မိခင်ဖြစ်သူက "ညည်းအစ်ကိုကို ခူးခပ်ကျွေးလိုက်ပါ
သမီးရယ်"ဟု ပြောလာတော့လည်း ခူးခပ်ကျွေးလိုက်ရသည် သာ။

စားလိုက်တာလည်း ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်သေး၍ တော်ရော့သည် ။ "
အားနားပါနာနဲ့ ရောက်တော့လည်း မထူးပါဘူး ... စားလိုက်ပါတော့မ
ယ်"ဟု ဆိုကာ ထမင်းသုံးပန်းကန်လောက် မျှသွားခဲ့သည် ။
ထမင်းစားပြီးပြန်တော့လည်း ရေနွေးကြမ်းနှင့် မိခင်၏ ထန်းလျက်ပုလ
င်းကိုလည်း အလွတ်မပေး။

"ဒါထက် မင်္ဂလာဆောင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်
ဖို့ မလုပ်သေးဘူးလား မောင်သံခဲ"

"ဒီတစ်ပတ် ကွမ်းခူးအပြီးမှာ သွားဝယ်မှာ ပါ အရီးညှက်ရဲ့ ၊ အဲသည်
ကျရင် အရီးညှက်နဲ့ မိကြွက်တို့ ကိုပါ ခေါ်သွားမှာ ပါ၊ အဲဒီကျတော့ မိကြွ
က်နဲ့ အရီးညှက်တို့ လိုအပ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ကြပေါ့"

"ဒါထက် အိပ်ရာအခမ်းအနားအတွက်ကော"

"မပူနဲ့ အရီးညှက် ... နှစ်ယောက်အိပ်ဖျာတစ်ချပ် သိန်းတန်ကြီးတို့
ဆီက အချို့အချောင်ရလို့ ဝယ်ထားပါတယ်၊ ခေါင်းအုံးကတော့ လက်ရှိ
ခေါင်းအုံးကို အမြင်လှအောင် ခေါင်းအုံးစွပ် အသစ်ချုပ်ပြီး စွပ်လိုက်တာ
ပေါ့၊ အမြင်လှလို့ စောင်နဲ့ ခြင်ထောင်တော့ ကွမ်းသွားရောင်းတဲ့ နေ့ ဝ

ယံလိုက်ကြတာပေါ့"

သံခဲကြီး၏ ချက်ကျသောလုပ်ရပ်များ အတွက် မိကြွက် နှုတ်ခမ်းအစုံတို့ မှာ ခပ်စူစူဖြစ်သွားတော့၏။

"တော့ ...ကိုသံခဲ"

"ဘာတုန်း မိကြွက် ... ပြောလေ ... ပြော"

"တော် အဲသလို ကော်တရာကပ်စေးနဲ့လို့ ကတော့ ကျုပ်နဲ့ နားဖောက်ပြီးသား ဖြစ်နေပလေ့စေ ... မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်မှာ နော်"

"အယ် ... အယ် ... အဲသလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ဟယ်၊ ကိုသံခဲ ဘာတွေလုပ်ပေးရမလဲ ... ပြော ပြော"

"ကျုပ်တို့ အပျိုစင်မိန်းမသားတွေဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ မင်္ဂလာယူရတာရှင် ... ကချော်ကချွတ် မဖြစ်ညစ်ကျယ်လုပ်လို့ ရတော့ မဟုတ်ဘူး "

"ကျုပ်တို့ ပိတ်စွယ်ရွာမှာ မင်္ဂလာဆောင်တွေ တော်လည်း ကြံဖူးမှာပဲ ... အိပ်ရာအခမ်းအနားနဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေပြပြီး တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး အပြိုင်ကြဲကြတာတော့၊ ခုလိုမျိုး ခေါင်းအုံးနှစ်လုံး၊ စောင်နှစ်ထည်၊ ခြင်ထောင်တစ်လုံး၊ ဖျာတစ်ချပ်နဲ့ ဆို ကိုယ့်ထက် အသက်နှစ်ပြန်ကြီးတာကြီးကို လင်လုပ်ရမယ့် ကျုပ် ဘယ်ကလောက် မျက်နှာငယ်ရမလဲ"

"ဟယ် ... ဟုတ်တာပေါ့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုသံခဲက တစ်ခါမှ မင်္ဂလာဆောင်ဖူးတာမဟုတ်တော့ ခန်းဝင်ကိစ္စတွေ၊ အိပ်ရာအခမ်းအနားတွေကို မသိတာပါကွယ်၊ မိကြွက်ဖြစ်စေချင်တာ ပြောပါ ... ကိုသံခဲ မဖြစ်ဖြ

စိတ်ကဲ့ နည်းနဲ့ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်"

"ဒါဆို ကျုပ်ပြောမယ်"

"ပြော ပြော ... ပြော ပြော ပြော"

အရိုးညှက်ကတော့ ခပ်ရိုးရိုးမို့ ဘာမျှမစွက်ဖက်၊ သမီးမိကြွက်၏ လိမ္မာပါးနပ်မှုအတွက် ပြုံးပြုံးလေး ဖြစ်နေ၏။

"ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် မှန်ဗီရိုကောင်းကောင်း တစ်လုံး တင်ရမယ်"

"အင်း ... အဲ ... ဖြစ် ... ဖြစ်ပါတယ်၊ စိတ်ချ ... မှန်ဗီရို ကောင်းကောင်း ကို ကီလီရောက်တဲ့ အခါ ဝယ်မှာ ပေါ့"

"ဟင့်အင်း ... အဲဒီမှာ ဆိုင်တချို့က သစ်မမှန်ဘူး ... သပြေကုန်းက လုပ်တဲ့ ဗီရိုပဲ ဝယ်ရမယ်"

"သဘော သဘော ... မိကြွက်သဘော၊ ကိုင်း ... မိကြွက်စိတ်ကြိုက် သပြေကုန်းရွာက အော်ဒါမှာ ပြီးလုပ်တဲ့ ဗီရိုရရင် ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား"

"ဟွန်း ... ဒါလောက်နဲ့ ဆိုရင် ကျုပ်အတွက် တစ်သက်မှာ တစ်ခါ မင်္ဂလာယူရတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဟာ သူလိုကိုယ်လိုမင်္ဂလာဆောင်ပဲ ဖြစ်သွားတော့မှာ ပေါ့၊ ဒါကြောင့် အခန်းထဲ ဝင်ရောက်စပ်စုကြမယ့် ရွာက ဟာမတွေ ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩသွားရအောင် ကျွန်းခုတင်ကြီးတစ်လုံး ဝယ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်"

မိကြွက်၏ ယတိပြတ်စကားကြောင့် သံခဲကြီးခမျာ 'သေမိန့်'အချခံလိုက်ရသော တရားခံအလား ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားပြီး ဘုရားတိမိသည် အထိ။ မိကြွက်ကလည်း ၎င်းအလိုရှိသည် ကို ဖြည့်ဆည်းမပေးက 'ပြန်ပေတော့ မစဉ်းစားနဲ့' ဆိုသည့် အနေအထား။ ဟူး ... ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ မိ

နီးမမရလို့ က သေမလောက်ဖြစ်နေသော သံခဲကြီးအဖို့ စိတ်ကူးထဲ၌ သူ့ နဖူးသူရိုက်လျက် ငွေကုန်ကြေးကျများမှာ ကို နှမြောခြင်းကြီးစွာဖြင့် ချွေးစေးတွေတောင် ကျလာခဲ့သည် အထိ။

"ကိုင်း ... ဘယ်လိုလဲ ကိုသံခဲ"

"ဟာ ... ဘယ်လိုရမလဲ၊ ကိုသံခဲက ပြောပြီးပြီပဲ ... ဘာမဆို မိကြွက် စိတ်တိုင်းကျ စီမံဆောင်ရွက်ပါဆိုတာ"

"ကောင်းပြီ ... နောင်မရှုပ်ရအောင် ခုကတည်းကပဲ ရှင်းထားမယ်၊ ကျုပ်တို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ သူများ တကာတွေလို ညှပ်ခေါက်ဆွဲတို့ , မုန့် ဟင်းခါးတို့ , အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတို့ , ပေါင်မုန့်အုန်းနို့ဆမ်းတို့ နဲ့ ကရော်က မယ် မလုပ်ချင်ဘူး ...၊

ဒီတော့ ဝက်သားကို ပြောင်ကျွေးရမယ်၊ ငံပြာရည်ကြော်, တို့ စရာမျိုးစုံ, ချဉ်ပေါင်ဟင်းချို ... ဘယ်နှယ်လဲ"

"သ ... သဘော ... သဘောပါ မိကြွက်ရယ်၊ ကိုသံခဲရဲ့ ဝက်မကြီးကို ဖော်လိုက်ရင် ကောင်းကောင်း ကြီး ကျွေးလောက်ပါတယ်၊ အချိန်ရှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိလိမ့်မယ်"

"အဲဒါ ကျုပ် နားမလည်ဘူး ... လောက်ငရင် တော်ပြီ၊ ကွမ်း, ဆေး လိပ်, လက်ဖက် ပြည့်စုံရမယ်နော်"

"စိတ်ချပါ ... စိတ်ချလိုက်စမ်းပါ"

"ဒါဆိုရင် ကျုပ်ကျေနပ်ပြီ၊ အဲဒီမှာ အရေးအကြီးဆုံးက မင်္ဂလာခုတင် နော် ... မင်္ဂလာခုတင်"

"အေး ... အေး ... အေးပါဟာ"

ထိုနေ့ညဦးပိုင်းက သံခဲကြီးတစ်ယောက် ခါတိုင်းလို စိတ်လက်မရွှင်ဘဲ လေးပင်ဖင်းနွဲ့စွာဖြင့် သတို့ သမီးလောင်းအိမ်မှ ပြန်လာခဲ့ရလေသည်ကော။

သံခဲကြီးတစ်ယောက် တံစဉ်ကို နောက်ပြန်လှည့် တပ်ဆင်ထားသောခုံ၌ နွားစာအတွက် ကောက်ရိုးတွေကို ဖြတ်နေရသော်ငြား အလုပ်ထဲမှာ စိတ်မပါ။

"တောက် မင်္ဂလာခုတင် ... မင်္ဂလာခုတင်၊ ခုတင်တောင်မှ တောသစ်တို့ ပျဉ်းကတိုးတို့ တောင် မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်းခုတင်မှ လား မိကြွက်ရယ်၊ တကယ်တော့ နင်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တာ ကျွန်းခုတင်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး ... ငါနဲ့ ပါ မိကြွက်ရယ်"

သည် သို့သည် ပုံ ပြောလိုက်ချင်သော်ငြား မိကြွက်ထံမှ "ပြန်ပေတော့ မစဉ်းစားနဲ့ "ဟူသည့် အမိန့်ကို မခံနိုင်၍ တံထွေးမျိုချ နှုတ်ပိတ်နေရလေတော့၏။

"အင်း ... အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ အရသာကို ခံချင်လို့ မိန်းမတစ်ယောက် ယူမယ် စိတ်ကူးပါတယ် ... ကုန်မှာ ကျမှာ တွေကလည်း မသေးပါဘဲ လား၊ သူ့အတွက် အဝတ်အစား၊ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ ... ဒါတင်မက ငါ့ဝက်မကြီးမိတိုးလည်း ကြွပေဦးတော့မယ်၊ လက်ဖွဲ့ကတော့ ဘယ်လောက်ရမှာ တဲ့ လဲ။ သိန်းတန်ကြီးတို့ , ငနိုင်တို့ , ဇော်ကြီးတို့ ဆိုတာ ငွေကလေး ငါးရာလောက်ထိ လက်မှတ်ကလေးတစ်စောင်လောက်

လက်ဖွဲ့ပြီး မချိမဆုံ စားသွားကြမှာ "

တွေးလေတိုင်း အဆွေးတွေက လှိုင်းထဲသို့ နေပြီကော။

"ဟေ့ကောင် ... ဘာလို့ မှီငြိနေတာလဲ၊ မတော် ... လက်ထိသွားလို့ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေဦးမယ်"

အနားသို့ ရောက်လာသူက ... ပါလေရာ ငပိန်။

ငပိန်ကား ဘာမျှ အလုပ်အကိုင်အတည်တကျ မရှိ။ လက်လျားလတ်လျားနှင့် ဟိုနေရာစပ်စပ်၊ သည် နေရာစပ်စပ် ပါသူ ဖြစ်၏။ စောရနကွတ်နဲ့ ယှဉ်၍ မွေး လာလေသလားဟု ဆိုရမတတ်။ ခိုးဝှက်ရာ၌ လည်း ပိရိလှသည် မို့ သူရယ်လို့ သက်သေခံအတိအကျနှင့် စွပ်စွဲ၍ မရ။

"မကြာခင် အိုရတော့မယ့် သတို့ သားလောင်းဖြစ်ပြီး မျက်နှာက မသာရုပ်ပေါက်နေတာတော့ ကျက်သရေတုံးကွာ"

"ဟကောင် ငပိန် ... မင်း ဘာသိလို့ တုန်း"

"အေး ... မသိလို့ ပြောနေတာပေါ့ကွာ၊ မင်းမပြောပြရင် သိမယ်၊ မပြောပြရင် မသိဘူး၊ သိလို့ ဖြေရှင်းတာမျိုးဆိုရင် ကိုယ်ချင်းကိုယ့်ချင်းတွေမို့ ကူညီဖြေရှင်းပေးလို့ ရတာပေါ့ သံခဲရ"

"ဒါဆိုလည်း ပြောမယ်ကွာ ... ငါ့အဖြစ်က ဒီလိုကွ ..."

ဟူ၍ အစချီလျက် သူ့အပူသောကများကို ရှင်းပြလိုက်တော့သည် ။

"မင်းမလဲ ဥစ္စာပစ္စည်းပြည့်စုံတာတောင် ကော်တရာ ကပ်စေးနဲ့တဲ့ စိတ်ကို ဖျောက်၊မဖျောက်နိုင်ဘူး။ အခု မင်းစိတ်ထဲ ပူနေတာက ‘မင်္ဂလာခုတင်ကိစ္စ’ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ငပိန်ရ ... ကျွန်းခုတင်ဆိုရင် ခုခေတ်

ကာလပေါက်ဈေးနဲ့ တစ်သိန်းလောက်ရှိတယ်"

သံခဲကြီးစကားကို နားထောင်ရင်း ငပိန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေး
တောနေသည်။ ။ ဒူးကလေးနဲ့လိုက်၊ ခေါင်းကလေး ဆတ်လိုက်နှင့် ။

"ဟာ ... ကြည့်စမ်း ... ငါအခုမှ သတိရတယ်၊ ဟန်ကျ
လိုက်လေကွာ ... တိုင်းယက်တဲ့ ပက္ကလာ မိုးရွာတာနဲ့ အဆင်သင့် ဆိုသ
လိုပဲဟေ့"

"ဟ ... မင်္ဂလာခုတင်နဲ့ ဘာကိစ္စ ဟန်ကျရတာလဲ"

"အသာနေစမ်းပါကွာ ... သပြေကုန်းကထွက်တဲ့ ကျွန်းခုတင်တစ်
လုံး အချို့အချောင်ရရင် မဝယ်ချင်ဘူးလား"

"အချို့အချောင်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်နဲ့ ရမှာ လဲ"

"သုံးသောင်းလောက်နဲ့ ရမယ်ကွာ"

"ဘာ ... သုံးသောင်းလောက်နဲ့ ... ဟုတ်လား၊ ... မင်း ရှုံးနေသလား
ငပိန်"

"ငါမရှုံးဘူး သံခဲ ... အတည်ပေါက်ပြောနေတာ၊ ခုတင်ကြီးကတော့
‘ရှယ်’ပဲ ... တစ်ပတ်ရစ်လို့ ဘယ်သူမှ တောင် မထင်ဘူး၊ နောက်ပြီး တ
ရုတ်လက်သမားရဲ့ လက်ရာ၊ စရွေးကိုက် လုပ်ထားတာ ... ဖြုတ်လို့ ရ
တယ်၊ တပ်လို့ ရတယ်"

"ဟုတ်မှ လည်း လုပ်ပါကွာ"

"ဟေ့ကောင် သံခဲ ... ငါအလူးဖုတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ငါ့လ
က်ထဲကို သုံးသောင်းသာထည့်ပေးလိုက် ... နောက်တစ်နေ့ည မင်းအိမ်
ကို အရောက်ပို့ပေးမယ်၊ ဟိုဘက်ရွာက ငါ့အသိတစ်ယောက်

အမတော်ကြေးတွေ ပြန်သွင်းရမှာ ငွေ အပူတပြင်းလိုနေလို့
ငါ့ကိုစပ်ခိုင်းနေတာ၊ အဲဒါ မင်းလိုချင်ရင် ငွေပေးလိုက် ...
မလိုချင်လည်း မင်းပြဿနာနဲ့ မင်း နေရစ်ခဲ့ပေတော့"

ငမိန်က ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သံခဲကြီးအဖို့ ရုတ်ချည်းပေါ်
လာသော အခွင့်အလမ်းကောင်းတစ်ခုကိုဖြင့် လက်လွှတ်ခံ၍ မဖြစ်
တော့။

"နေ ... နေ ... နေပါဦးကွာ၊ ပေး ... ပေးမှာ ပေါ့၊ ခဏကလေးစောင့်
... ငါအိမ်ပေါ်ငွေတက်ယူလိုက်ဦးမယ်"

"အဟဲ ... ဒီလိုမှ ပေါ့ကွာ ... ဒီလိုမှ ပေါ့၊ ငါကအကျိုးလိုလို့ ညောင်
ရေလောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်သူငယ်ချင်း စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ မင်း
ကို ကူညီတာပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ငမိန်ရာ ... ငါ့မင်္ဂလာဆောင်ကျရင် လက်ဖွဲ့
တွေဘာတွေ မပေးနဲ့ ... ဝက်သားနဲ့ အကြိုက်စား ... ဟုတ်လား"

"ကောင်းပျံ့ကွာ ... ကောင်းပျံ့"

သည့် နောက် ငမိန်ဆောင်ကျဦးပေးမည့် မင်္ဂလာခုတင်ကိစ္စအတွက်
ငွေယူရန် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားခဲ့လေသည် တကား။

မင်္ဂလာရက်မြတ် လက်ထပ်ပွဲကြီးကား နီးကပ်လာခဲ့ပေပြီ၊ ရွာဝန်း
ကျင်အနှံ့ မင်္ဂလာဖိတ်စာတွေကိုလည်း စီးကရက်ကမ်း၍ ဝေငှပြီးခဲ့ပေပြီ

။ အချက်အပြုတ်အဖွဲ့၊ အကျွေးအမွေးအဖွဲ့၊ မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ဆောက်လုပ်
ရေးအဖွဲ့တွေလည်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကာ လုပ်ငန်းတာဝန်အသီးသီးကို
ခွဲဝေပြီး ကြာလေပေပြီ။

ငဝိန်၏ ကောင်းမှုဖြင့် မင်္ဂလာကျွန်းခုတင်ကြီးကား မိကြွက်တို့ အိမ်
ပေါ်သို့ ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် ရောက်ရှိလာပါပကော။

"ကောင်းလိုက်တဲ့ ခုတင်ကြီးကွယ် ... တန်ဖိုးတော့ သေးမှာ မဟုတ်
ဘူး မောင်သံခဲ"

"ဘယ်သေးမှာ လဲ အရီးညက်ရဲ့ ... တစ်သိန်းတစ်သောင်းလောက်
ကျသွားတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး ... အရီးသမီးကျေနပ်ရင် ပြီးတာပါပဲ ...
ဟဲ ဟဲ"

အရီးညက်နှင့် မိကြွက်တို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောဆိုရင်း သံခဲကြီး
စိတ်ထဲ ငဝိန်မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိရင်း ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်သွားခဲ့လေ
သည် ။ ရွာထဲမှ ကာလသမီးများကလည်း အလုပ်အကိုင် ဝိုင်းကူဖို့
လာကြရင်း ဗီရိအပါအဝင် ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ နှင့် တကွ ဝင့်ထည်သား
နားလှစွာသော မင်္ဂလာခုတင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း အံ့အားတသင့်ဖြစ်ကြ၏
။ လင်အရတော်သည့် မိကြွက်ကိုလည်း ဝိုင်းဝန်းထောပနာပြုကြ၏။ သ
ည့် အတွက် သတို့ သမီးလောင်း မိကြွက်မှာ လည်း တပြုံးပြုံး။

"မိကြွက်တို့ ကတော့ 'လင်နေစ ဆင်သေမှ 'ဆိုသလိုပဲဟေ့ ... ပိုက်
ဆံရှိ တကယ့်ကော်တရာကပ်စေးနဲ့ ကိုသံခဲကြီးကို စိတ်တိုင်းကျ ကြိုးဆွဲ
နိုင်တယ်"

"ဟဲ့ ... ကြိုးဆွဲနိုင်ဆို တို့ မိကြွက်က လှလည်း လှတာကိုး၊
ကိုသံခဲကြီးလို ရုပ်ဆိုးကြီးကို ယူရတာ"

"ဟယ် ... ဒါကတော့ ဖူးစာပါလို့ ညားကြတာပဲဟာ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ရုပ်အဆင်းဟာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ စိတ်လှဖို့ အရည်အချင်းရှိဖို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည်ဖို့ ဆိုတာပဲ အရေးကြီးပါတယ်"

လင်မရဘူးသေးသော အပျိုကြီးမမိကြိုင်၏ စကားကြောင့် ကာလသမီးများ ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြတော့၏။

သို့ဖြင့်ပင် မင်္ဂလာဆောင်ရန် တစ်ရက်သာလိုတော့သည့် နေ့သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ကား အလုပ်အကိုင်နေ ဖြစ်၏။ ဓာတ်စက်စဝင်သည့် အတွက် ပိတ်စွယ်ရွာတစ်ရွာလုံး တွံတေးသိန်းတန်၊ ဟင်္သာတအောင်တင်ဝင်း၊ မောင်မောင်ညွန့် အစရှိသော ကျေးလက်ကြိုက် ဓာတ်ပြားတေးသီချင်းသံတို့ က လွှမ်းမိုးလျက်နေတော့၏။

ကာလသားအချို့မှာ အချက်အပြုတ်အလုပ်အကိုင်အတွက် လိုအပ်သော သောက်ရေသုံးရေတို့ ကို ထမ်းနေကြသည် ။ ဦးကိုသိန်း၊ ဦးမောင်တို့ အချက်အပြုတ်အဖွဲ့ကလည်း ဝက်ဖျက်သူ ဖျက်၊ မီးမွှေးသူမွှေး၊ ထမင်းချက်သူချက်ဖြင့် တက်ညီလက်ညီ။ အမျိုးသမီး ကာလသမီးအဖွဲ့မှာလည်း ကြက်သွန်နွာသူနွာ၊ ဆန်ပြာသူပြာ၊ ငရုတ်သီးထောင်းသူထောင်းနှင့် ။ မဏ္ဍပ်အလှဆင်အဖွဲ့ကလည်း ပန်းစက္ကူလိပ်များ ၊ ရောင်စုံဘောလုံးများ ဖြင့် လက်မလည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်သော လူပျိုသိုးကြီးကိုသံခဲ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ရွာသူရွာသားအားလုံးမှာ

တက်ကြွပျော်ရွှင်စွာ ကျရာအခန်းမှ အလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ ။

"အားလားလား ... ကောင်းလိုက်တဲ့ စပ်ဖျော်ကွာ၊ ရင်ထဲကို ပူဆင်းပြီး ဒိန်းခနဲ ဆောင့်တက်သွားတာပဲ၊ ယမကာဆိုတာ အဲဒါမျိုးမှ ကွာ၊ ဟေ့ ... ကလီစာကျက်ရင် နည်းနည်းလောက် လုပ်ကွာ"

"ဟေ့ကောင် ... ကဇော်သမားလွမ်းသောင်း ... မူးရင်လည်း အေးဆေးနေကွာ၊ ဒီမှာ ... အလုပ်ကိုယ်စီလုပ်လို့ မအားရတဲ့ အထဲ"

ပွဲတိုင်းကျော် ကဇော်သမား လွမ်းသောင်းကား ဆယ့်နှစ်လရာသီမူးလျက်။ ပြီး သာရေးနာရေးပွဲများ ၌ သူမပါ ဘယ်ဟာမှ မပြီး ဆိုတာလို ငါ့စကားနွားရ ပေါက်တတ်ကရစကားတွေ ပြောဆိုတတ်၏။ ခုန်ပေါက်ပြီး ကွေးနေအောင်လည်း ကချင်ကတတ်၏။ ကဇော်သမား လွမ်းသောင်းများ ရွာထဲလှည့်ပြီဆိုလျှင် ကလေးတွေ၊ ခွေးတွေ တရုံးရုံး။

"ဗျို့ ကိုသံခဲကြီး ... ကျုပ်တို့ အချက်အပြုတ်သမားတွေ ပင်ပန်းကြတာကို သိတယ်နော့"

"သိပါတယ်ဗျာ ... အဲဒီအတွက် တောအရက်တစ်ပုံး လာပေးတာ"

"တယ်လည်း အလိုက်သိတတ်ပါကလားကွာ ... ဒီလို သဘောကောင်း မနောကောင်းတဲ့ တို့ ကောင်ကြီးသံခဲ မယားချောကလေး မိကြွက်နဲ့ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းသင်းနိုင်ကြစေဗျာ"

"ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေဗျာ"

သံခဲကြီးလည်း သွားကြီးအဖွီးသားနှင့် တဟီးဟီး တဟားဟားလုပ်ရင်း နေရာမှ ထွက်သွားလေသည်။ ။ သို့ရာတွင် သူ့ကိစ္စက မပြီးသေး။ ကာလသမီးအဖွဲ့မှ လှမ်းခေါ်၍ သွားရပြန်သည်။ ။

"ကိုသံခဲကြီးနော် ... ဒီနေ့ည ကျွန်မတို့ အလုပ်အကိုင်အဖွဲ့ကို

ဗီဒီယိုပြရမယ်"

"ဒီညတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဟယ်... မနက်ဖြန်ညကျမှ ကြည့်ကြပါ။ ငါ အားလုံး စီစဉ်ပေးမှာ ပါ"

"ဟေး ... ဒါမှ ကိုသံခဲကြီးကွ"

ကာလသမီးအုတ်စုမှာ ယိုတကယ့်ယိုတွေ ရှိကြသည့် အနက် ဗီဒီယိုသရဲမတွေ ဖြစ်ကြလေသည် မို့ ကိုသံခဲ၏ အစီအစဉ်ကို သဘောအကျကြီးကျသွားကြလေတော့၏။ သည် အထဲ အပျိုကြီးမမိကြိုငှ်စကားကြောင့် ကိုသံခဲလည်း ရှက်သွေးတွေဖျန်းကာ နေရာမှ ထလစ်သွားလေ၏။

"အောင်မာ ... ကောင်မတွေ တော် တော်၊ ညည်းတို့ အဲဒါ သဘောမပေါက်ကြလို့ ... မနက်ဖြန် မင်္ဂလာဦးညမှာ သူတို့ ကို အနှောင့်အယှက်မပေးရလေအောင် ဗီဒီယိုနဲ့ ကာကွယ်နေတာ၊ မသိရင် ခက်မယ် ... ဟွန့်"

မမိကြိုက်၏ စကားက ကိုသံခဲအတွက်တော့ ရှက်လည်း ရှက်လောက်စရာ။ ညရောက်ပြန်တော့ ကျေးလက်အဆိုကျော်များ ဖြစ်ကြကုန်သော တက်လူမော်၊ ဒွန်မှူး၊ မောင်မောင်ဦး၊ စိန်မြင့်မားနှင့် ကျော်မင်းနိုင်တို့ က တစ်ဘာသာ။

ည (၉) နာရီလောက်ရှိသောအခါ ဓာတ်ပြားဖွင့်ခြင်းကို ရပ်တန့်၍ စက်ဆရာအား မိုက်ဆင်ခိုင်းသည် ။ မိုက်ခွက်ကိုထောင်ကာ ကာလသားခေါင်းကိုသောင်းယဉ်က သူ၏ လက်စွဲတော်မယ်ဒလင်ဖြင့် ‘တင်းတောင် တင်းတောင်’ ကြိုးညှိ လက်ကွက်စမ်းကာ သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် တီးခတ်လေတော့၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ... ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ ပိတ်စွယ်ကျေးရွာက ဂီတဝါသနာရှင်လေးတွေ စုစည်းဖွဲ့တည်ထားတဲ့ ‘ဆို တီး စား ပြန်’

တေးဂီတအဖွဲ့ရဲ့ သီဆိုဖျော်ဖြေပေးမှုအလှည့် ကျ လာပြီဖြစ်တာမို့ သည်းခံခွင့်လွှတ် နားဆင်အားပေးတော်မူကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် ...။

အခုတစ်ခါ ဗွေဆော်ဦးအနေနဲ့ အဖွဲ့လိုက် ဖျော်ဖြေကြတော့မှာ ဖြစ်လို့ သတို့ သားကိုသံခဲနဲ့ သတို့ သမီးမိကြွက်အတွက် ရည်စူးပြီး တီးခတ်ဖျော်ဖြေမယ့် သီချင်းဖြစ်ပါတယ်။ သီချင်းအမည်ကတော့ သူငယ်ချင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်ပါတယ် ... နားဆင် ခံစားကြည့်ကြပါခင်ဗျာ"

မယ်ဒလင်ကိုသောင်းယဉ်၏ တီးလုံးတီးကွက်ကို မှေးလျက် တက်လူမော်က စကားချီလိုက်သည် ။ မဏ္ဍပ်တွင်းရှိ ပရိသတ်ကား ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာလေ့နှင့် အညီ စည်းကမ်းရှိရှိ ဣန္ဒြေရရ နားစွင့်နေကြလေ၏။ ထိုစဉ်မှာ ပင် တီးလုံးတီးကွက်နှင့် လျော်ညီစွာ တေးသီချင်းသံ ထွက်ပေါ်လာတော့သည် ။

××× စိန်ရွှေ ... ဖြိုးလက် ××× တိုး ... တက်လို့ ပင် ××× နေနဲ့ လ ... ရွှေနဲ့ မြ ××× ဥပမာအသွင် ××× အိုအောင်မင်းအောင် ××× ပေါင်းသင်းလို့ ××× ပျော်ရွှင်ကြစေချင် ××× ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ် အစဉ် ××× ချစ်သူငယ်ချင်းသို့ ××× ကြင်စဦး ... ဇနီးမောင်နှံအတွက် ပင် ×××

××× သီးချိန်တန် သီးကာ ××× ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်ကာ ××× သဘာဝကျတဲ့ ××× လောကဓမ္မတာပင် ××× ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ... အသီးသီးစုံလင် ××× အိမ်ထောင်ရက်သားကျသွားရင် ××× သံယောဇဉ် ××× တွယ်တာခြင်းနဲ့ ပင် ××× ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ××× လွမ်းဓမ္မတာပင် ××× သူ့အိုးနဲ့ သူ့အိမ်ကျရင် ××× သားရေးသမီးရေး ××× အိမ်ထောင်ရေးတွေဝင် ××× ဘယ်လောက်ပဲ ခင် ခင် ××× တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ××× အနေဝေးတတ်တယ် ××× သူငယ်ချင်းတို့ တို့ ကို မမေ့စေချင်

‘ရွှီး ... ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

မဏ္ဍပ်တွင်းမှ လက်ခုပ်သံများ ...။ မယ်ဒလင်ကိုသောင်းယဉ်တို့ အဖွဲ့ကား ပရိသတ်၏ တစ်ခဲနက်အားပေးမှုကြောင့် အတော်ကလေး လန်းသွားကြလေ၏။ ထို့ထက်ပို၍ လန်းရသည် ကား ကော်တရာကပ်စေး နဲ့ သတို့ သားသံခဲကြီးက ငွေတစ်ထောင်ကျပ် ဆုချီးမြှင့်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သေည်တစ်မုံ။

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ ... အခုလို ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ‘ဆို တီး စား ပြန်’ တေးဂီတအဖွဲ့ကို ဆုတော်ငွေချီးမြှင့်တဲ့ အတွက် သတို့ သားကိုသံခဲနဲ့ သတို့ သမီးမိကြွက်တို့ သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပြီး အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းသင်းသွားနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျား"

‘ရွှီး ... ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ... ခုတစ်ဖန် အလှည့်ကျလာသူကတော့ အောက်အကြွနဲ့ အထက်အညာကို လှေကြီးတစ်စင်းနဲ့ ကုန်စည်တွေ တင်ပို့ရောင်းချနေတဲ့ လှေသူကြီး ဒွန်မှူးပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ လှေသူကြီး ဒွန်မှူးက တေးသံရှင် ကိုမင်းအောင် သီဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းများ စွာအနက်က အင်မတန်မှ ကျော်ကြားတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ ‘သူများ နဲ့ ညားတဲ့ ငါ့ရည်းစား’သီချင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ် ... နားသောတခံစားကြည့်ပါခင်ဗျာ"

‘ရွှီး ... ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

ပရိသတ်က သူတို့ နှစ်သက်သောသီချင်းကို နားဆင်ခံစားရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် တစ်ခဲနက် အားပေးကြလေတော့၏။ မကြာမီမှာ ပင် မယ်ဒလင်ကိုသောင်းယဉ်၏ တေးဂီတသံက ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်းက

လေး ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီးသည့် နောက် လှေသူကြီးဒွန်မှူး၏ ဟစ်ကြွေးသံ ...

×××မေရယ် မေရယ် ××× ကျော်တော့ လှေသူကြီးပါကွယ် ×××
ညားတော့လည်း လှေထိုးသားနဲ့ ရယ် ××× မမြင်ချင်ယောင် သူဆောင်
တယ် ××× မာယာတွေ သူကြွယ်တယ် ××× တကယ်တော့လေ မေရ
ယ် ××× ငါ့ရည်းစား သူများ နဲ့ ညားပြီကွယ် ×××

သီချင်းက ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်းကလေး။

ပြီးတော့ အလွမ်းရသပေါ်လွင်သော သီချင်း။

သို့ပေမဲ့ ... ပရိသတ်ကား လွမ်းရမည့် အစား ရယ်ရယ်မောမော တ
သောသောဖြစ်နေကြရာ လှေသူကြီးဒွန်မှူးပင် ကြောင်တိကြောင်တော
င် ဖြစ်သွားရလေ၏။

အကြောင်းမူ ... တစ်ကြိမ်တစ်ခါက ‘သတို့ သား သံခဲကြီး’သည်
လှေသူကြီးဒွန်မှူး၏ လှေတွင် ထိုးသားအဖြစ် လိုက်ခဲ့ဖူးသည့် ရာဇဝင်
ရှိလေသည် မဟုတ်လား။

တော်ပါသေးရဲ့ ...။ သံခဲကြီး မရိပ်မိပေလို့ ။

နို့မို့ ... တစ်စုံတစ်ခုတော့ မဖြစ်ဘူးဟု မပြောနိုင်။

သံခဲကြီးနှင့် မိကြွက်တို့ ၏ မင်္ဂလာဇန့်ခံပွဲကြီးကား
ဝိတ်စွယ်ကျေးရွာသမိုင်း၌ မထင်မှတ်လောက်အောင် ကြီးကျယ်စည်

ကားလှသည် ဟု ဆိုရပါချိမ့်။

ဪ ... အကျွေးအမွေးကလည်း အခြားအခြားသော မင်္ဂလာဆောင်တွေနှင့် တူမှ မတူဘဲကိုး။ စပ်စပ်စုစုနိုင်လှသော ပိတ်စွယ်ကျေးရွာရှိ ပုပုရွရွ လူထွီယမှန်သမျှကား ... သံခဲကြီးတို့ ၏ မင်္ဂလာပွဲအားလည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် အိပ်ရာအခမ်းအနားအား လည်းကောင်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ကြုံကြုံကလေးသည့် သမယ ... ချီးကျူးထောပနာပြုကြကုန်၏။ ထင်မြင်ချက်၊ ဝေဖန်ချက်တွေ ပေးကြကုန်၏။

"ကောင်းလိုက်တဲ့ ခုတင်ကြီးဟယ် ... မွေ့ရာကလည်း အထူကြီး မိကြွက်တို့ တော့ ဇိမ်ပဲ ... ဟိ ဟိ"

"ဟုတ်ပါ့ဟယ် ... ငါနဲ့ ငါ့ယောက်ျားဖိုးထောင်တို့ အဲသည် ခုတင်ကြီးပေါ်က မွေ့ရာကြီးပေါ်မှာ အိပ်လိုက်ရရင် နတ်စည်းစိမ်ဆယ်ဆနဲ့ တောင် မလဲနိုင်တော့ဘူး ... အဟီး ဟီး"

"ဟဲ့ ကောင်မ ... တော်တော်ထ"

"မိကြွက်တို့ များ တော်တော် ကုသိုလ်ကံကောင်း လိုက်လေဟယ်၊ ကော်တရာကပ်စေးနဲ့၊ သံခဲကြီးကို မင်္ဂလာခုတင်ကြီး ဝယ်ပေးရအောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်တာ နည်းနည်းနောနောအစွမ်းတဲ့ လား"

"အင်း ... ဒီမင်္ဂလာဦးညမှာ တော့ ... အဟိ"

စပ်စပ်စုစု ရွာသူတစ်စုကား မင်္ဂလာခုတင်ကြီးကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ပြီး သကာလ ထိုအခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်အနားယူ အပန်းဖြေကြတော့မည့် မင်္ဂလာသတို့ သား သံခဲကြီးနှင့် မင်္ဂလာသတို့ သမီး မိကြွက်တို့ အား ရွှေကြိုးတားမည့် အစီအစဉ်ကို တိုင်ပင်နေကြလေ၏။

မကြာမီမှာ ပင် သံခဲကြီးနှင့် မိကြွက်တို့ လက်ချင်းချိတ်လျက် အိပ်ခ

န်းတွင်း ဝင်ဖို့ လာနေကြပါပြီ။

"အိုး ... ဟို ... ဒီလို အလွယ်တကူလို့ မရဘူးလေ၊ တားထားတဲ့ ကြိုးတွေ ရုပ်သိမ်းရအောင် မင်္ဂလာကြေးလေး ဘာလေး ပေးရမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... မင်္ဂလာကြေး မပေးလို့ ကတော့ မင်္ဂလာခွတင်ကြီးပေါ် ရောက်ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့ "

ပရိသတ်တွေက တရုံးရုံး။

နောက်ဆုံး ခရီးရောက်ဖို့ ရာအတွက် သံခဲကြီးမှာ ဈေးဆစ်ရင်း တားထားသော ကြိုးများကို ကျော်လွှားဖြတ်သန်းနေရသည် ။ မိကြွက်မှာ မူမကြာမတင်ကာလ၌ ကြုံတွေ့ရမည့် အဖြစ်ကို စဉ်းစားရင်း ရင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ခုန်လျက် မျက်နှာတွေလည်း ထူပူနေတော့၏။

ထိုခဏမှာ ပင် ပိတ်စွယ်မှ မဟုတ်သော ရွာသားအချို့နှင့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရောက်လာကြောင်း သတင်းပို့လာသဖြင့် လှုပ်ရှားနေသော အခြေအနေတို့ တန့်သွားကြကုန်၏။

"ဘာများကိစ္စရှိလို့ ပါလဲ ဘုရား"

"ကိစ္စရှိလို့ လာခဲ့တာပဲ ဒကာ၊ အားတော့ နာပါရဲ့ ... ဒါပေမဲ့ အားနာလို့ မရတဲ့ ကိစ္စဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ က ဒေါင့်ကွေးရွာကပါ၊ လာရင်း ကိစ္စက ဟောဟိုကခွတင်ကြီးကို ကြည့်ချင်လို့ ပါပဲ။

ဘုန်းကြီး၏ စကားကြောင့် သံခဲကြီးနှင့် တကွ ပိတ်စွယ်ရွာသူရွာသားများ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြကုန်၏။

"မသင့်တော်ပါဘူး ဘုရား ... ဘုန်းကြီးနဲ့ တပည့်တော်တို့ မင်္ဂလာခွတင်ဟာ မအပ်စပ်ပါဘူး ဘုရား"

"ဟေ့ ... အပ်စပ်တာ၊ မအပ်စပ်တာ အသာထား ... အရေးကြီးတာက ကျုပ်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပျောက်သွားတဲ့ ခုတင် ဟုတ်၊မဟုတ် သိရဖို့ ပဲ။ ကဲ ... ဝလုံးနဲ့ ဖိုးကျော် ... မင်းတို့ ငါ့ကျောင်းက ခုတင်အမှတ် အသားကို သိတယ်နော်။ ဟုတ်၊ မဟုတ် သေချာ၊ မသေချာ သွားကြည့်ကြစမ်း။"

"တင်ပါ့ဘုရား"

ဒေါင့်ကွေးရွာသား ဝလုံးနှင့် ဖိုးကျော်လည်း အခန်းတွင်းဝင်ကာ ခုတင်ကြီးအား စေ့စေ့စပ်စပ် ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ကြ၏။

"ဟာ ... ဟုတ်တယ် ဘုရား ... မှန်တယ် ဘုရား၊ ခုတင်ရဲ့ ခေါင်းရင်း တိုင်ခြေမှာ သံနဲ့ ထွင်းထားတဲ့ 'ဦးဣန္ဒြိယ'ဆိုတဲ့ စာလုံး တွေတယ်ဘုရား"

"ကိုင်း ... ဒါဆို ဘာမှ လုပ်နေတော့နဲ့ ၊ ကျေးရွာလူကြီးတွေသွားခေါ် ... ငါ့ကျောင်းက ခုတင်ကိစ္စ အမှုဖွင့်မယ်"

"ဗျာ"

သံခဲအဖို့ အလွန်မတန် ခေါင်းကြီးသွားရသည် ။ မင်္ဂလာဦးည မဆင်နွှဲရခင်မှာ ပင် အပျက်အပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ဆိုသလို ဘုန်းကြီးအမှု ၎င်းထံ လာပတ်ခဲ့ချေပြီကော။

"အရှင်ဘုရား ... တပည့်တော် ရှင်း ... ရှင်းပြပါရစေ ဘုရား"

"ကဲ ... ဒါဆို ရှင်း"

"ဒီခုတင်ဟာ အရှင်ဘုရားရဲ့ ကျောင်းက ခုတင်မှန်း တပည့်တော်လုံးဝ မသိရရိုး အမှန်ပါဘုရား"

"ဟ ... ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာရသလဲ၊ ကျုပ်ခုတင် မှာ ခြေထောက်ပေါက်မနေပါဘူး၊ ဒကာနှယ် ... ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ပြီး 'မ သာပစ္စည်းကို ဆောင်, ကျောင်းပစ္စည်းကို ရှောင်'ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူး လား"

"ကျောင်းပစ္စည်းမှန်းသိရင် ရှောင်ပါတယ်ဘုရား၊ ခုဟာက တပည့် တော်သူငယ်ချင်း ငဝိန်က ခုတင်တစ်လုံး အချို့အချောင်ရမယ်၊ ငွေသုံး သောင်းပေးဆိုတာနဲ့ တပည့်တော် ပေးလိုက်ရက ဒီခုတင်ကြီး ဒီကို ရောက်လာတာပါ ဘုရား ... ဘုရားပေးပေး, ကျမ်းပေးပေး တပည့် တော် မလိမ်ပါဘူး ဘုရား"

သံခဲကြီး၏ မျက်နှာကား မီးရွက်သာသာ။

မိကြွက်မှာ တော့ အံ့အားတသင့် ဖြစ်ရသည် နှင့် အမျှ ရှက်လွန်လွန်း ချဲ့ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ထားလေ၏။

"ဪ ... အဖြစ်မှန်က ဒီလိုကိုး"

"တင်ပဲ့ဘုရား ... တပည့်တော် မသိရိုးအမှန်ပါ၊ ဒီအတွက် အမှုတွေ ဘာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ ဘုရား ... တပည့်တော် ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ်"

"အေးလေ ... မသိလို့ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ ဗွေမယူတော့ပါဘူး၊ ဒီ တော့ အဲဒီခုတင်ကို ပြန်ဖြုတ်ပါ ... ပြီးရင် ကျုပ်ကျောင်းကို ခုပဲ ပြန်ပို့ပါ "

"အရှင်ဘုရား ... ဒီတစ်ညလောက်တော့ အ ... အရှင်ဘုရားက တပ ည့်တော်ကို ကိုယ်ချင်းစာပြီး ဒီ ... ဒီတစ်ညတော့ ..."

"ဘာကွ ... ဘုန်းကြီးပစ္စည်း, ကျောင်းပစ္စည်းဆိုတာ မင်းတို့ အာဝါ ဟ ဝိဝါဟ လောကီကိစ္စနဲ့ မအပ်စပ်ဘူးကွ၊ မင်းတို့ အဝီစိရောက်ချင်လို့

လား၊ တယ်လေ ... ငါ"

ဒေါသထွက်လာသော ဘုန်းကြီးအား ဒကာတွေက ဝိုင်းဆွဲထားကြရလေ၏။ သံခဲကြီးမှာ လည်း မတတ်သာသည့် အဆုံး ရွာသားတွေအကူအညီဖြင့် မင်္ဂလာခုတင်ကြီးကို ပြန်ဖြုတ်ကာ သူကိုယ်တိုင် လှည်းဖြင့် ဒေါင့်ကွေးရွာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လိုက်ပို့ပေးရလေ၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း ငဝိန့်ကို ဒေါသတွေ ထွက်၍ မဆုံး။

အပြန်ခရီးမှာ တော့ သံခဲတစ်ယောက် မင်္ဂလာဦးညကို ဖြတ်သန်းခွင့် မရတော့.

ဘာကြောင့် ဆို အရှက်ကြီးရှက်သွားခဲ့သော မိကြွက်က လုံးဝ လက်မခံသောကြောင့် ပါတည်း။ ထိုည ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်၍ မိုးလင်းလိုက်ရလေတော့၏။

သည် အဖြစ်သနစ်ကား ပိတ်စွယ်ကျေးရွာအတွက် တကယ့်အမှတ်တရ ဖြစ်သွားလေသည် နှင့် အမျှ သံခဲကြီးအဖို့ ရာမှာ လည်း ‘ခုတင်သံခဲ ... ခုတင်သံခဲ’ဆိုသည့် အမည်နာမသစ်တစ်ခု တိုးသွားရလေတော့သည်တကား ...။

မြို့မေတ္တာ ခံယူမယ့် ...

ကိုရွှေတေးသား